

ΕΚΚΛΗΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Αυτό που θα σάς διηγηθώ, πάνε τώρα πολλά χρόνια που συνέβη. Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1866. Στο σπίτι μας έσου- χναζε ένας φιλικός κύριος άνθρωπος που έκτισε τους οικογενείς μας, σχεδόν κάθε βράδι.

Έγώ ήμουν τότε ως δεκαεπτάορον χρόνον. Άνάσσα πού κείνος που άποτελούσαν την ταξική παρέα, που περνούσε τα βράδια στο σπίτι μας, μεταξυ μιάς συνομιλίας και μιάς παρτίδας χαρτιών, ήταν κ' ένας παλιός, μιά άγαπητότατος σ' όλους φίλος μας, σεβαστός εις την ηλικίαν και τας... γνώσεις που τον λέγαμε γέρο Δανήλη.

Άνθρωπος σοβαρός, με σπουδαίον μινωτάκι, περιποιημένο έξω- τερακό και λιγούλογο, έπαυσε όταν έτρούζετο να φιλοσοφεί, ένα σπουδαίο θρος, πιο σοβαρό κ' επίσημο κ' άπ' αυτά τα γυνάλια του, που έταξοποιούσε και που έτρωμεν στην άσχη της χοιρής του ύψ- της. Ήταν άκομα θεματοφύλαξ των διαφόρων παραδόσεων και φρενός κάθε σχετικής προλήφους, άί όποια εις την έποχην του ήσαν προτερήματα σπάνια.

Αίτός ήταν με λίγα λόγια ο γέρο Δανήλης, ό φηρος του μικρού αυτού έπαισοδίου, που θα σάς πω.

Ασπών ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1866. Ύστερ' από τις πύρρσεις και τό παιχνίδι, σταματήσαμε περνούοντας τα μεσάνυχτα για τό κόρημα της νύχτας, έ- θημε πικράτα ο, διατηρούμενο ως σήμερα.

Μόλις χτύπησαν μεσάνυχτα, θα σ' άκούσατε γιά λίγη ώρα τό φως και θ' άνοίγατε τό παράθυ- ρο για να μη δ νέος χρόνος και να μη φέρει την είνιζία. Έπειτα, θ' άνάβατε πάλι τό φω- κιά θα κόβατε τη βσιυλόπαιτα.

Σε λίγη ώρα χτύπησαν μεσά- νυχτα στο μεγάλο φοβό της σά- λας. Άκούσατε ή λάμπα έσβησε κ' όλοι μας, οδιγοούμενοι από τό γέρο Δανήλη, που πάντοτε αΐτην την ώρα ήταν πρόδοχος και εν- τυχής, συγκεντρωθήκαμε μισρο- στά στο παράθυρο.

Ό άσπύρος γέρον με κα- ταμηνή χωράν και νεανιάτιστα, έφερε τό χέρι του στο ποικιλ- τού παραθυροκό και τό άνοιξε. "Ένας παγωμένος άγέρας, σαν μαχαριά, μίς έχτυπησε τότε τί προσώπα. Τωντοχρονιάς άκούσα- με πικρά φτερογίγματα σαν του θανάτου, και σαν κάτι να έπεσε στο πάτομα έλαφρά.

Ό γέρο Δανήλης έρεθίσθη μερικά λόγια υποτηριώδη για εν- τυχία, ήγεια χαρά, κ' έκλεισα- με πάλι τό παράθυρο. "Όταν ά- νάγαμε τη λάμπα, είδαμε μιά κουκουβάγια στο πάτομα. Ζαλισμένη άπ' τό φως και ξαφρισμένη, ζήτησε να πετάξει με θόρυβο. Είδαμε έπίσης τό γέρο Δανήλη ώχρό και άμυλοτο να στέκεται στη γωνία του διαματου, τρέμοντας.

Άκόμα κ' έγώ κατάλαβα τότε τί συνέβαινε στην ψυχή του φτω- χού γέρον.

Κι' από τότε ή Πρωτοχρονιά αυτή μου έβαινε τίσον άλησιώνητη, που να τη θυσιόμαι και να τη διηγούμαι όταν τύχη. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

τοίχο άάνητα. "Η λάμπα έκανε πλάϊ μου... Και τότε είδα δυό σιαές να σαλεύουν επάνω σ' αυτόν τον τοίχο : έναν άντρα που γονάτιζε κάτω και δυό λεπτά χέρια που χάιδευαν πρώτα τά μαλλά του, έ- γεισαν έπειτα προς τό πίστο τό κεφάλι του και... έπειτα ένα άλλο γυναικείο κεφάλι έγειρε επάνω του...

"Φιλόντονον, Θεέ μου, φιλιόντουσαν άργά, ήδονικά... "Έμενα έκει, καρφωμένος στη θέσι που και παρακολούθησα με κοιμημένη την άνασθητό τό τρομερό έσθιον παιχνιδι των σσιων. Είχα καταλάβει πειά πως ή Βενετία μου είχε κλέψει την άγαπημένη μου."

"Ετσι τελείωσε ό έρως της Γεωργίας Σάνδη και του Άλφρέδου ντε Μισσέ. Έννοείται πως ή περιπέτεια αυτή της διάσημης ποιητριάς με τον γιστρό Παγκέλλο δέν κράτησε πολύ. Μά κ' ό- ταν τελείωσε, της άφησε μιά από τις πολλές έ- κείνες πικρές και άπογοητεύσεις, από τις όποιες εινε γεμάτη ή ζωή της άπέροχης αυτής γυναι- κας του περασμένου αιώνας.

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τα παρακάτω ποιήματα, τα όποια γράφηκαν στην Ίσπανία κατά τον 16ον αιώνα, δηλαδή κατά την έποχή της κοσμοκρατορίας των Άράβων, ά- νεκαλύφθησαν τελευταία στο Ιουμπούκτον, μέσα στα άρχαια του παλαιού Ά- ραβικού Πανεπιστημίου της πόλεως αυτής. Τα μεταφράσαμε εδώ με την πεποίθησι πως δίνουμε στους άναγνώστες μας κάτι έξαιρετικό, παίρνοντας τα άπ' τό ελμέρκο ντε Φρανς).

I

Αΐτή τη νύχτα, κίτταζε τον ουρανό τον πλημμυρισμένο από ά- στέρια, κ' έλεγες : "Σύλλογιζομια τά περιβάλλια της Δαμασκού που έχουν λουλούδια πιο ώμορφα από τ' άστέρια.

Κι' έγώ, καθισμένος μες στο σκοτάδι χάιδενα τά λευκά σου πό- δια που ήσαν πιο λευκά κ' από τό φως του φεγγαριού..."

AMB—ΓIAZINT

II

"Όταν της ζητώ οίκτο, αΐτή χαμογελεί, χαμηλώνοντας τά μά- τια της. Τι μπορεί να περμένο από μιά άγάτη τόσο τρομερή; "Η άγατημένη μου ξέρει τί δίνωμα του χαμογέλιου της. Πώς να της κρίνω ότι την άγατάω ;

Είσαι ή οίκωμένη μου μαζί με τους λόφους της και τά περιβά- λια της, μαζί με τις παγγές της και τά λουλούδια της. Θα ήθελα να είχα χίλια στόματα για να σε τραγουδάω, θα ήθελα να μιν κοιμάμαι ποτέ για να σε βλέπω αιώνα.

Είσαι ή οίκωμένη μου μαζί με τους λόφους της και τά περιβά- λια της, μαζί με τις παγγές της και τά λουλούδια της. "Όταν ή ά- νάσσα σου περνάει από τό πρό- σσωπό μου, σύλλογιζομια τις ά- φρες της Χετζάζης που τις με- ρουσιον έκατομηνία οδία.

Τά κινητήρια γεράκια μου άδινάτιον μες' στα κλωδιά τους, τίλόγα μου ξεσηκώθησαν στο χαλιναίο, ή λάμψη των ό- πλων μου σκοτεινάσε... Μά τί σημασία έχουν δι' αυτά, άφοι ή λάμψη των παρειών σου ενί' όμοια με τη ματωμένη καρδιά των φουδιών άφοι τό κορμί σου εινε πιο λιγερό άπ' τη ράχη των καλύτερων άλλωρον μου, άφοι τά γυιά σου εινε γερά- κια παντοτινά άόρταγα !...

Ξαλιωμένος στα γυίνα βουνα- λίκια του κορμιού σου πνω άπ' την πηγή των χαλιών σου, σβέν- νοντας τη φωτιά των σιδηρών μου.

ΑΒΑΟΥΛΑΧ ΕΛ ΧΑΣΣΑΝ

III

"Αφήστε τους έρωτευμένους να τραγουδούν έξω από τό σπι- τι μου. Μπορείτε να έμποδιστε τις μίγγες να πετούν γύρω άπ' τό μέλι :

"Αφήστε τους έρωτευμένους να τραγουδούν, μη είδοποιήστε τους να πάνε να σκάσουν τους τάϊρους του, γιατί κανένα βάλ- τισμα δέν γιατρέφει τις πληγγές που άνοίγουν ή ματιές μου.

(Α γ ν ω σ τ ο ς)

IV

"Η φοινικιά που λιγίζει κάτω άπ' τη μπόρα ζηλεύον τη σβε- λάδα της, και τ' άστέρια ζηλεύον τά δυό άστέρια που φεγγυολούν στο βάθος του παιχνιδιού της, όταν σκαβει έκεινη για να τραφήν νερό. "Η έπιδεομιά της έχει τό χρομια του αινού της στροφοκα- μίλου. Τά δόντια της εινε πέταλα γυιασμένων, ποταμιαμένα στη σει- ρά. "Η γλώσσα της ενί' ένα πουλί κλεισμένο μέσα σε μισρωμένο κλω- δί. Τά μετράτα της έχουν κρατήσει την άνταίγεια της πρώτης αΐ- γής του κόσμου. Τά νύχια της εινε κάλινες οδών και τά οδία του στήθους της, κάνουν την πομφίνα να κλωιάζει.

Για να πλάση την πολυγαταμένη μου ό Θεός έξάντησε δλους τους θησαυρούς του και όταν σκέτιτρε και την καρδιά της δέν του έβαινε παρά ένα κοινοτικό από χρομιά.

"Όταν θα με θάρτε, παρακαλέστε τη Λεϊλά να σάς δώσει αΐτό τό κοινοτικό και φτερετε τό κολλά στον τάφο μου. "Ετσι θα φτηρώ- ση μιά χρομιαδά που θα μου θυμιά τη λιγεριάδα της πολυγατα- μένης μου. Μά αν μελλεται σε μένα να θάρω τη Λεϊλά, θα φτηρέφο στον τάφο της μιάν αλόη, για να της θυμιά τά φαρμάκια που με πότισε..."

EMIN TAKAP

"Έκανα τό κορμί σου τόσο λεπτό τά χάδια μου, ώστε μοιάζει τώρα με την ιερή πέτρα του Έλ Τζούφ, που τόσο χείλη την έχουν άγγίξει.

"Ό ήλιος μπορεί να σβήση και τό φεγγάρι να πέση από τό στερέωμα, μά σι θα με φωτίσης πάν- τω με τό έκθαμβιακό φως της έμορφιάς σου..."

(Α γ ν ω σ τ ο ς)

